

*dreita, però sempre convençuts que la nostra decisió és el que més convé al nostre poble i en aquell moment, i sempre al marge de ser dirigits per elements aliens a la vida de Santa Perpètua". Per Fernando si aquesta empresa no va prosperar va ser principalment per la manca de recursos «hacíamos la propaganda con dinero de nuestro propio bolsillo» i encara que no se sent decebut del tot de la política, sí que ens confessa que l'han vingut a buscar alguns partits però que no en formarà part "a menos que las listas sean abiertas.*

Actualment Fernando Jordán és president del Casal d'Avis de Santa Perpètua.

Santa Perpètua de Mogoda, 2005-2007

## Àngel Climent(PSOE-PSC): de la il·lusió en la lluita veïnal, al desencís de la política

Rafael Martín i Pere Garcia, membres del CREM

Àngel Climent neix el 1952. Realitza estudis de comerç. A finals dels anys 60, s'instal·la a Santa Perpètua i participa en els moviments veïnals. Va formar part del grup que va fundar l'Agrupació Socialista de Santa Perpètua. En el primer ajuntament democràtic, era el regidor més jove, i va ser 1r tinent d'alcalde i regidor de Cultura, fins que va dimitir l'abril del 82. En l'actualitat és assessor comptable.

### *Què feies abans de dedicar-te a la política?*

Portava la comptabilitat d'una empresa de marcs i motllures a Barcelona. Era del PSC-Reagrupament i al davant de l'empresa hi havia una papereria on ens reuníem i imprimíem els fulls de mà que després llençàvem pels carrers. Amb 17 anys escassos vinc a Santa Perpètua i m'integro a l'associació de veïns de Can Folguera. Era l'època en què tots treballàvem units, reivindicant coses per al barri, per al poble.

### *Com es va fundar l'Agrupació Socialista a Santa Perpètua?*

Sortint d'una reunió de l'associació de veïns ens vàrem trobar Manuel del Rosal, que venia del PSOE, Fèlix Fernández, Francisco Tarazaga i jo mateix i vam proposar la creació de l'Agrupació Socialista. Immediatament, vàrem començar a buscar gent. Tarazaga va convèncer en Celma, i jo en Jaume Llauredor i el meu sogre, Francisco Herrera, actual president del Casal d'Avis. Les primeres reunions, les fèiem en un soterrani del bar "El Pino", al final de l'avinguda de Barcelona, perquè el seu propietari era una mica simpatitzant nostre. Més endavant vàrem llogar el local, del passeig de la Florida que avui encara és la seu del PSC.

### *Tenim entès que va ser difícil fer la primera llista electoral del PSOE-PSC.*

Sí, si mireu la llista veureu que tots som parents: pares, fills, germans... De simpatitzants, en teníem molts, però d'afiliats només érem 8 o 9 i ens va costar molt reunir els 17 noms de la llista. Semblava que la gent tenia por, li costava de fer-se militant.

### *Com va ser la primera campanya electoral?*

Mentre estàvem a l'associació de veïns, era igual que una cosa la proposés Juan Diaz, en Gil, jo mateix o qui fos, tots anàvem a una. Hi havia una



Àngel Climent i Isabel Garcia

relació molt bona i la idea era que s'havia d'acabar amb el franquisme. Quan es van formar els partits, aquesta unió va desaparèixer. A la primera campanya a l'hora de posar cartells hi va haver molta rivalitat. Un enganxava un cartell i venia un altre i enganxava el seu a sobre. Cada partit volia destacar, diferenciar-se dels altres i com que no hi havia cap reglamentació es produïen aquests incidents. Poc se'n va faltar alguna vegada d'arribar a les mans fins que vàrem decidir de seure tots els partits i distribuir-nos els carrers.

*Va ser una sorpresa que el PSUC fos el partit més votat?*

Les coses com siguin, estava clar que cada partit es pensava que guanyaria. Nosaltres, com que creïem en el canvi, interiorment pensàvem que treuríem més regidors i solament en vam treure dos. Doncs sí, va ser una sorpresa que guanyés el PSUC, inclús per ells mateixos.

*L'esquerra, socialistes i comunistes, va acordar un Pacte de Progrés?*

Abans de les eleccions, Alfonso Guerra i Santiago Carrillo havien arribat a un pacte municipal. Als ajuntaments on l'esquerra obtindria més vots, s'havia de donar suport al partit més votat. Potser per això nosaltres no vam fer millor resultat perquè ens vàrem creure que ja estava tot fet. No ho sé. En aquells moments, es va considerar que els Independents, tant de la Florida (CILF), com de l'AIE, no eren d'esquerreres, encara que hi hagués persones en aquelles candidatures que ho podien ser perfectament.

*Com va ser l'arribada a l'ajuntament?*

Vàrem entrar amb molta il·lusió i ganes de treballar, però ens vàrem endur una sorpresa molt gran. Quan estàs fora, dius: "Quan arribi a l'ajuntament faré això i allò". Mentida! no podies fer res del que pensaves. Per bellugar un paper havies de demanar mil permisos. Hi havia molta burocràcia i es perdia molt temps. Això va passar amb la piscina. Nosaltres vam proposar de cobrir-la. Però, com es treballava llavors? Alto! que ho presenten els socialistes. No es pot aprovar! Llavors el PSUC consultava amb la direcció de Sabadell i feia les esmenes oportunes i ho tornava a presentar en nom seu. I a nosaltres la nostra direcció de Sabadell ens deia que això no podia ser, que què passaria a les següents eleccions? Per altra banda, els Independents de la Florida treballaven pel seu barri i l'AIE pel centre del poble. Sempre he dit que, quan entres en un lloc com l'ajuntament, has de deixar les idees polítiques i has de treballar pel bé del poble, ho presenti qui ho presenti. Això no va passar mai aquí. Sempre es mirava el rendiment polític.

*El PSC va treure dos regidors i, després de l'acord de govern, es va quedar Cultura i Esports. Tu vas dirigir Cultura. Quina va ser la teva tasca?*

Sempre vaig intentar que participés tothom i per això em reunia amb totes les entitats. Les activitats, els programes de les diferents festes, es feien, per primera vegada, de manera consensuada. També he de dir que la gent no responia gaire quan es feia algun espectacle, encara que fos gratuït. Havíem portat Labordeta, Luky Guri, Lluís Llach, Marina Rossell... i la gent no acudia. Només venien les persones més interessades d'aquell barri i prou. Fessis el que fessis, sempre era igual i això, desanimava molt. Santa Perpètua, per la seva configuració, sempre ha estat una ciutat dormitori. La gent treballa fora, ve aquí a dormir i el cap de setmana no la treguis de casa

seva. Em sembla, pel que observo, que això encara avui és així.

Voldria destacar la col·laboració que vam tenir amb el grup Pro Arqueologia i Història, ajudant-los a publicar els Fulls d'Arqueologia i a adequar un local per al seu taller. També vàrem disposar un local per al Museu Municipal. Així mateix a principis del 81 es va celebrar el Mes de la Cultura i la Joventut. Pel que fa a activitats culturals escolars, es va aconseguir, malgrat algunes resistències dels propis companys de l'equip de govern, que l'ajuntament pagués les sortides culturals de tots els col·legis del poble. La raó que al·legaven era que només es podia ajudar la pública, però jo no ho entenia perquè pensava que si els impostos els pagàvem tots no hi havia d'haver discriminacions en funció del col·legi on portessin els pares els seus fills. Sí que era cert que les escoles, sobretot la pública, tenien moltes deficiències, però això no era afavorir la privada. Era simplement que tots els nens realitzessin visites culturals. Uns van anar al Zoo, d'altres al Museu de la Ciència o a d'altres indrets.

*Teníem entès que en aquest primer ajuntament hi va haver bastanta col·laboració?*

Doncs, no va ser ben bé així. No va haver-hi tanta col·laboració com es diu. N'hi va haver després de moltes lluites i reunions i sempre amb la mateixa mecànica "si aprovem això, s'ha d'aprovar allò altre", més que pensant si era bo pel poble. De fet, bo sí que ho era perquè els primers ajuntaments no disposaven de pràcticament cap servei i qualsevol cosa que es fes estava bé. Hi havia moltes mancances a sanitat, a ensenyament, de neteja, carrers sense asfaltar, imagineu, l'aigua corrent encara no arribava a tot arreu...

*Vosaltres vàreu donar suport al Pacte de Progrés. Per què, un any després, vàreu signar, amb la resta de l'oposició, la petició de dimissió de l'alcalde? I per què, poc abans de votar-la us vàreu fer enrere?*

Després d'un any a l'ajuntament, vàrem constatar que hi havia manca d'organització i de planificació. Tampoc hi havia coordinació entre les Comissions i l'alcalde no prenia cap iniciativa perquè semblava que no tingués autoritat. El resultat era que la gent notava que no s'havia fet gaire, per no dir res. Doncs així va ser com ens vam reunir amb els Independents i altres grups i vàrem signar aquesta petició de dimissió de l'alcalde perquè ho havíem acordat en una assemblea de partit. Dies després, el PSUC ens va presentar un programa d'actuació municipal, pel que quedava de legislatura, amb garanties que es duria a la pràctica. Així va ser com, també en assemblea, vàrem decidir fer-nos enrere, o sigui, no donar suport a la petició de dimissió.

*És cert que els Independents us varen oferir l'alcaldia a canvi del seu suport?*

En les negociacions que vàrem tenir es va parlar d'això però no es va concretar res. Nosaltres des de l'inici d'aquesta crisi el que volíem era reorganitzar l'ajuntament perquè hi hagués més participació, més informació, en definitiva perquè fos més eficient, però sempre respectant el pacte d'esquerres, com així va ser.

*En els primers ajuntaments no es guanyava gaire per viure, a què et*

*PSC- PSOE: Llista municipals 1979**dedicaves?*

En aquell temps, era tinent d'alcalde i cobrava molt poc. Una part d'aquests diners anava a l'Agrupació de Sabadell, una altra a l'Agrupació local i la resta me la quedava jo. El que vaig fer va ser perdre feines, perquè jo sóc comptable i vaig haver de deixar-les. Als matins, treballava al banc de Santander del Sr. Botín, Alianza Popular de tota la vida i la tarda, la dedicava a l'ajuntament. Quan es van assabentar que estava a l'ajuntament em van posar una creu així de gran. Vaig trigar set anys a treure'm la creu per poder pujar a interventor d'una oficina. El meu expedient deia: «concejal del ayuntamiento de Santa Perpètua por el PSOE».

*Passem a un altre tema, què vàreu fer el 23-F. Vàreu tenir por?*

Doncs sí, tots teníem molta por. Vam anar corrents a la seu del partit a agafar tots els arxius i amagar-los. Pensàvem que si les coses es complicaven, hauríem de sortir corrents cap a la frontera. Sortosament només va ser un ensurt, però aquests esdeveniments van marcar molt la política posterior.

També vam passar por quan ens van ametrallar el local la Triple A. Sort que no hi havia ningú perquè va ser durant la nit. Vam trucar al partit i va venir el primer secretari, Joan Raventós, a donar-nos el seu suport. Els veïns de l'immoble es varen portar molt bé perquè ningú es va queixar.

*Per què vas dimitir?*

Vaig dimitir quan faltava poc per acabar la legislatura. Estava tip de treballar sense que ningú m'ajudés. Si hi havia alguna activitat alguns regidors, fins i tot els companys, només venien a l'hora de lliurar els premis. Sóc una persona que m'involucro massa, potser aquest és el meu defecte, i moltes coses, les havia de fer sol i si no, no es feien. Arribava a casa molt tard perquè sempre hi havia una reunió o altra. Hem de pensar que l'ajuntament d'aquella època, a més de la festa patronal i la Festa Major, organitzava totes les altres festes: Castanyada, Nadal, Carnestoltes, revetlles, etc. i no es parava mai. No cal dir que els regidors estàvem mal vistos perquè, segons la gent, sempre ens quedàvem comissió de tot. D'alguna manera estava «cremat» i vaig presentar la dimissió. Aquell, per altra banda, va ser el dia

més feliç per a la meva dona i la meva filla.

*Decebut de la política?*

Sí, hi ha molta mentida. Sóc com sóc. La política em va enganyar en aquest sentit. A Barcelona, només es tractava de reunions, llençar quatre pamflets i córrer davant els grisos. No teníem cap responsabilitat. Però, quan arribem a l'ajuntament, volíem canviar-ho tot i no es podia. No és que no hi hagués gent preparada, que n'hi havia, però no per fer el que feia. A mi el que més m'agradava era Hisenda perquè sóc comptable però em vaig haver de conformar a fer d'altres coses. La política té això: «Jo et cedeixo aquesta cartera i tu em dones aquella». En política la gent també té més d'una cara. Els teus propis companys i els d'altres partits que se suposava que t'havien de donar suport et posaven entrebancs. Pel davant deien una cosa, però pel darrere en feien una altra. Jo no he entès mai la política com una mentida, com una estratègia d'interessos partidaris. Potser, com que venia del moviment veïnal, estava acostumat a solucionar els problemes i no a preguntar qui era el que proposava les coses. Una vegada dins l'ajuntament tenia clar que s'havia de lluitar pel bé del poble sense tenir en compte qui feia la proposta.

*Quin balanç fas de la Transició?*

Bé, durant la Transició, com s'havia de fer tot, va ser molt positiu. Està clar que va guanyar la democràcia i aquells que van intentar tornar al franquisme, com els del 23-F, no van poder imposar la seva força perquè les institucions d'aquest país ja estaven consolidades. El balanç és, doncs, molt positiu. Potser, pel que fa al poble, s'haguessin obtingut més coses i més aviat si haguéssim estat més units. Santa Perpètua va millorar molt, però algunes coses encara avui no s'han resolt del tot com és la sanitat, l'ensenyament o el transport, ja que ni estem atesos per Sabadell ni per Mollet.

D'allò que estic més orgullós és que la relació amb els regidors d'aquella època encara continua. Em parlo amb tots, podem tenir les nostres diferències, sempre he respectat tothom i he mirat de no barallar-me mai amb ningú.

Santa Perpètua de Mogoda, primavera de 2005